

Милосав Тешић

## У СЛИЦИ И РЕЧИ

*И сва земља дивећи се њође за звијери, и њокло-  
нише се аждаји која даде власи звијери; и њокло-  
нише се звијери њоворећи: Ко је њодобан звијери?  
Ко може рајшовати с њом?*

*Откривење, XIII, 3 и 4*

### I

Од птице у небу до рибе у виру  
котрља се разум по незбира збиру.

У слици и речи, тек секунд што важе,  
комада се збиља на шарене лаже.

Идеје и мисли у трину се дробе.  
Шта друго је живот но истовар робе!

Пред тријумфом општим финансијских чуда  
шта приче и драме, шта лирика худа!

Све овчице листом – од библијског мита –  
у маказе хвата божанство профита.

У плусу је минус, у минусу шифра:  
на безброј се нула распрскава цифра.

А ово је гесло, аксиом и бином:  
и звезде постоје да звече ситнином.

## II

У махнит се талас претворило време,  
у суфиксе језик, у дим теореме.

Тка друштвене мреже галактички паук,  
а линије држе и вампир и баук.

Све чују и знају, и дубински виде  
тумачи и зналци – и остале гњиде.

Укидају Силни, кроз нова сазнања,  
сва памћења редом и сва осећања.

У идили цветној ракете се легу.  
У нарцису нацист, фашизам по брегу.

Док истину живу премрежују лажи,  
у функцији све је – а ништа не важи.

На лествици пада Планета је лавез,  
под кукурек-цветом гар, пепео, палеж...

## III

Док издише правда, Сотона се цери,  
а народи хрле на репове Звери.

Све руши и брише безакоња закон.  
Не помаже бекство ни икоји заклон.

У медијски отров убризгава срећа  
поетику силе, естетику смећа.

На стотине њих је Аждаја на прелу,  
на доручку ситих у неправде ждрелу!

У обести шљаште – куд зла се румене –  
животиње мушке и звечарке жене.

Ђаволија здања у небу се злате.  
Шта уопште значе музеји, палате?

Укључује све се – без кључног решења –  
у падежни систем граматике мрења.

#### IV

Фанфаре се сложе и пукну на оде  
кад Антихрист духне у рог неслободе.

Елите, крем-друштва и свет враголана  
у препород броје очевидност мана.

Опсењују руљу опсенила знаци:  
рукавице беле те цвет-криминалци...

Пред најездом квара лепоте зажмуре.  
Уливен је отров у тело културе.

Веселница Земља о рубу се клима  
док Диспечер смрти рачуницу штима.

Демонов емисар у аџелској пози  
обзнањује пројект, понесен – у грози.

У мишијој рупи весели се тучен,  
и трован и гоњен – у нулу развучен.

## V

Под Месецом посним и Сунцем без уља  
парадира свита полтрона и хуља.

У сулудој трци – јер живот је слалом! –  
сва бешчашћа редом израсту у канон.

Шта збиља се збива у Божијој твари:  
усрећитељ трује, а спаситељ дави?

Ма колико моћни, подлаци се здруже  
да нејаког сломе и стегну у уже.

Научили једни у Школи злочинства  
да експерти буду у питању бивства.

Шарениш се, свете, у пакленој боји:  
злочинци су свеци, убице хероји.

Огласи се криком, ти јесењи ждрале,  
да проплаче Земља на све минерале!

## VI

Да прокапље киша светлуцава, ситна,  
то једино бива уз моћ алгоритма.

О како се тушти маштарије жаре  
уз роботе дичне и чар-рачунаре!

С екрана и шпица, куд чио се вере,  
свих опсена Вајач аплàузе ждере.

Са венцем издајства и знамењем части  
ништарија свака у храст ће израсти.

Ушушкава Злотвор, над неделом савит,  
реторику срама у зелену павит.

Што било изашло из Божије грашке,  
претворило бит је у лет унатрашке.

Где склонити главу у животном мливу  
од оних што моле у императиву?

## VII

Покушава Злодух, разградитељ душа,  
да Дух из Почела кроз мрак разбаруша.

Наваљује Тророг, кад свему дотужи,  
да росу оживи у пластичној ружи.

Славуји ништине, кроз светлосну тмицу,  
литургији живој сасецају жицу.

Енергија смрти укључује дисај  
у поредак ствари зараслих у лишај.

Врлине док чиле, доброта док бледи,  
што јест – не постòји, што вреди – не вреди.

Поведи рачуна, чемерико драга,  
не чини се злочин кад учиним ја га!...

А Ходач по води, што храни и поји,  
шта прескаче прстом, а шта ли то броји?